

JOSH MALERMAN

NASLEPO

Neotváraj oči, inak zomrieš!

ZELENÝ
KOCÚR



Josh Malerman

Naslepo

Z anglického originálu Josh Malerman: Bird Box (Ecco, New York 2014)
preložil Vladislav Gális

Redakcia: Veronika Svoradová

Jazyková korektúra: Gertrud Mária Korpič

Translation © 2016 by Vladislav Gális

Copyright © 2014 Josh Malerman

Slovak edition © 2016 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s. r. o.

www.zelenykocur.sk

Grafická úprava: Design Amorandi

Návrh obálky: Keke

ISBN 978-80-89761-25-8

EAN 9788089761258

Niekedy ľutujem, že nie som architekt, lebo by som mohol venovať budovu konkrétnemu človeku – monumentálnu stavbu, čo by hore siahala nad oblaky a dole až do priepasti. Keby tento román nebol z písmen, ale z tehál, usporiadal by som slávnostné otvorenie, pozval by som všetky svoje temné spomienky, presekol by som pásku sekerou a vpustil by som všetkých dnu, aby prvýkrát uvideli názov budovy. Volala by sa Debbie.

Mama, túto knihu venujem tebe.



Jeden

Malorie zamyslene stojí v kuchyni.

Má vlhké dlane. Chveje sa. Nervózne podupkáva po popraskanej dlážke. Je skoro ráno; slnko pravdepodobne ešte len vykúka ponad obzor. Dáva sa, ako v jeho slabom svetle blednú hrubé čierne závesy na oknách, a pomyslí si:

Vonku je hmla.

Deti spia v izbe, spia pod drôteným pletivom, zahaleným čiernou látkou. Možno ju pred chvíľou počuli, keď kľáčala na dvore. Všetky zvuky, ktoré vydala, museli prejsť cez mikrofóny a potom cez zosilňovače, ktoré majú pri posteliach.

Pozrie si na ruky a vo svetle sviečky zbadá jemnučký tieň. Áno, sú vlhké. Ešte je na nich ranná rosa.

Malorie sa teraz v kuchyni zhlboka nadýchne a sfúkne sviecu. Poobzerá sa po malej miestnosti, vníma hrdzavé náčinie a popraskané misky. Kartónová škatuľa slúži ako kôš na odpadky. Niektoré stoličky drží pokope len motúz. Steny sú špinavé. Špina pochádza z detských chodidiel a rúk. Nájdu sa však aj staršie flaky. Na chodbe dole na stenách sú fialové škvrny, čo časom zbledli nahnedo. Je to krv. Flaky sú aj na koberci v obývačke, hoci ich Malorie drhne. V dome nie sú chemické prípravky, ktorými by sa dal koberec udržiavať. Malorie kedysi dávno nabrala do vedier vodu zo studne, namočila do nich sako a drhla škvrny v celom dome. Lenže nevyšli. Stále vidieť dokonca aj tie, čo neboli také zažraté, z pôvodnej veľkosti zostal

možno len tieň, ale strašidelne viditeľný. Škvrtu v predsieni zakrýva škatuľa so sviečkami. Pohovka v obývačke stojí naskivo, Malorie ju presunula, nech zakryje dva flaky, ktoré jej pripomínajú vlčie hlavy. Na poschodí, tesne pri schodoch do podkrovia, maskuje kopa starých kabátov fialové škrabance, hlboko zaryté v spodnej časti steny. Tri metre odtiaľ je najčernejšia škvrtka v dome. Malorie na ten koniec poschodia vôbec nechodí, lebo sa nedokáže prinútiť, aby ju prekročila.

Kedysi to bol pekný dom na peknom predmestí Detroitu. Vhodný pre rodinu, bezpečný. Ešte pred piatimi rokmi by ho agent realitnej kancelárie hrdo ukazoval záujemcom. Dnes ráno sú však okná zakryté kartónom a drevom. Netečie voda. Na kuchynskej doske stojí veľké drevené vedro. Páchne stuchlinou. Nie sú tu klasické detské hračky. Rozrezané časti drevenej stoličky slúžia ako figúrky. Sú na nich namaľované tváričky. Police sú prázdne. Na stenách nevisia obrazy. Spod zadných dverí vedú drôty do miestností na prízemí, kde zosilňovače upozornia Malorie a deti na každý zvuk okolo domu. Žijú tu takto traja. Von chodievajú len nakrátko. A vždy keď vyjdú z domu, majú zaviazané oči.

Deti nikdy nevideli svet mimo ich domu. Dokonca ani cez okná. A Malorie naň nepozrela vyše štyroch rokov.

Štyri roky.

Nemusí sa rozhodnúť dnes. V Michigane je október. Je chladno. A tridsaťkilometrová plavba po rieke bude pre deti náročná. Možno sú na to ešte príliš malé. Čo ak jedno z nich spadne do vody? Čo by spravila Malorie – so zviazanými očami?

Nehoda, pomyslí si Malorie. Strašné. Po toľkej námahe, po tom, čo prežili. Zomrieť pri nehode.

Malorie pozrie na závesy. Rozplače sa. Chce na niekoho nakričať. Prosiť, aby ju niekto počúval, hocikto. *To nie je fér,* povedala by mu. *Je to kruté.*

Obzrie sa na kuchynské dvere a chodbu, čo vedie k detskej izbe. Za verajami bez dverí deti tvrdo spia, zakryté čiernou lát-

kou, schované pred svetlom a pohľadmi. Nemrvia sa v spánku. Nevidno, že by boli hore. Ale možno ju počúvajú. Malorie má niekedy pocit, že keď musia toľko natahovať uši, keď ich sluchu pripisuje takú dôležitosť, počujú aj jej myšlienky.

Mohla by počkať na slnečnejšiu oblohu, na teplo, venovať viac pozornosti člnu. Mohla by to vopred oznámiť deťom, vypočuť si ich názor. Možno by práve ony prišli s najlepšimi nápadmi. Majú len štyri roky, ale sú vycvičené, aby počúvali. Aby dokázali navigovať čln, riadený naslepo. Malorie by tú plavbu bez nich nezvládla. Potrebuje ich uši. Mohla by využiť aj ich rady? Dokážu štvorročné deti odhadnúť, kedy je najlepšie naveky opustiť dom?

Malorie klesne na kuchynskú stoličku a potláča slzy. Bosým chodidlom stále podupkáva po vyblednutom linoleu. Pomaly pozrie na schody do pivnice. Kedysi sa tam dole rozprávala s mužom menom Tom o mužovi menom Don. Pozrie na drez, kam kedysi Don priniesol vedrá s vodou zo studne, celý roztraseý po pobyte vonku. Nahne sa dopredu a vidí predsieň, kde kedysi Cheryl pripravovala krmivo pre vtáky. Medzi ňou a vchodovými dverami je priveľa spomienok na priveľa ľudí, aby ich dokázala stráviť.

Štyri roky, pomyslí si a najradšej by pästou prerazila stenu.

Malorie vie, že zo štyroch rokov sa ľahko môže stať osem. Z ôsmich sa rýchlo stane dvanásť. A z detí vyrastú dospelí. Dospelí, ktorí nikdy nevideli oblohu. Nikdy sa nepozreli von oknom. Čo s nimi urobí dvadsať rokov života poslepiacky? Malorie si kladie otázku, či nenastane okamih, keď sa pre nich oblaky na oblohe stanú neskutočné a doma sa budú cítiť len za čiernou látkou na očiach?

Stážka prehltnie a predstaví si, že ich vychováva sama až do puberty.

Zvládla by to vôbec? Dokázala by ich ešte desať rokov chrániť? Dokázala by ich strážiť dosť dlho, aby ony potom postrážili ju? A načo? Kvôli akému životu ich ochraňuje?

Si zlá matka, pomyslí si.

Lebo nenašla spôsob, ako im povedať o veľkosti oblohy. Lebo nenašla spôsob, ako ich nechať voľne pobeťovať po záhrade, po ulici, vo štvrti prázdnych domov a ošumelých odstavených áut. Neposkytla im jediný pohľad, ani raz, do priestoru, keď obloha stmavne a z ničoho nič je krásna, posiatá hviezdami.

Ochraňuješ ich pre život, ktorý nestojí za to.

Malorie cez slzy rozmazane vidí, ako závesy ešte o odtienok zblednú. Ak je vonku hmla, čoskoro sa zdvihne. A ak jej hmla môže pomôcť, ak ju s deťmi ukryje, keď pôjdu k rieke, k člnu, treba ich hneď zobudiť.

Plesne dlaňou po kuchynskom stole, potom si utrie oči.

Vstane, vyjde z kuchyne na chodbu a vojde do detskej izby.

„Chlapec!“ zvolá. „Dievča! Vstávajúte.“

V izbe je tma. Jediné okno je zakryté toľkými dekami, že svetlo sem neprenikne, ani keď slnko stojí najvyššie. Sú tam dva matrace, každý na jednej strane miestnosti. Nad nimi je natiahnutý čierny baldachýn. Pletivo, ktoré drží látku, kedysi ohradzovalo záhradku pri studni na zadnom dvore. Posledné štyri roky však slúži ako brnenie, ochraňuje deti nie pred tým, čo by ich mohlo zazrieť, ale čo by mohli zazrieť ony. Malorie začuje pohyb, kľakne si a uvoľní pletivo prichytené ku klincom, čo trčia z drevenej dlážky. Už z vrecka vyťahuje šatky na oči, keď na ňu obe deti pozerú s ospalým, prekvapeným výrazom.

„Mamička?“

„Vstávajúte. Rýchlo. Mamička potrebuje, aby ste sa poponáhľali.“

„Kam ideme?“ spýta sa Dievča.

Malorie mu podá šatku a povie: „Daj si toto. Ideme k rieke.“

Obe deti si vezmú šatky a pevne si čiernu látku uviažu na oči. Robia to šikovne. Sú na to odborníci, ak v štyroch rokoch môže byť človek na niečo odborník. Malorie pri tom puká srdce. Sú to len deti a mali by byť zvedavé. Mali by sa jej vypytovať, prečo dnes idú k rieke – k rieke, pri ktorej ešte nikdy neboli.

Ony ju však bez rečí poslúchnu.

Malorie si ešte nenasadí šatku na oči. Najprv pripraví deti.

„Vezmi si puzzle,“ povie Dievčaťu. „A obaja si vezmite deky.“

Vzrušenie sa takmer nedá vydržať. Pripomína hystériu. Malorie chodí z jednej miestnosti do druhej, kontroluje drobnosti, ktoré by mohli potrebovať. Odrazu sa cíti strašne nepripravená. Necíti bezpečie, akoby dom aj zem pod ním odrazu zmizli a úplne ju odhalili vonkajšiemu svetu. No aj v tomto šialenom okamihu sa pevne drží predstavy zaviazaných očí. Vie, že aj keby zbalila akékoľvek nástroje, aj keby sa akýkoľvek domáci nástroj dal použiť ako zbraň, ich najsilnejšou ochranou sú šatky na očiach.

„Vezmite si deky!“ pripomenie, keď začuje, ako sa dve malé telá pripravujú. Potom vojde do izby, aby im pomohla. Chlapec, malý na svoj vek, ale šľachovitý a silný, na čo je Malorie hrdá, sa rozhoduje medzi dvoma tričkami; obe sú mu priveľké. Kedysi patrili dospelému, ktorý je dávno nebohý. Malorie vyberie zaňho a díva sa, ako tmavá štica mizne v látke, potom sa znovu objaví v otvore na hlavu. Malorie si nervózne uvedomí, že Chlapec v poslednom čase narástol.

Dievča, na svoj vek priemerne vysoké, si prevlieka cez hlavu šaty, ktoré spolu s Malorie ušili zo starej posteľnej plachty.

„Vonku je chladno, Dievča. Šaty ti nebudú stačiť.“

Dievča sa zamračí; plavé vlasy má po spánku strapaté.

„Oblečiem si aj nohavice, mamička. A máme deky.“

V Malorie vzbĺkne hnev. Dnes nestrpí odpor. Dnes nie. Ani keď má Dievča pravdu.

„Dnes si šaty neoblekaj.“

Svet vonku, prázdne obchodné domy a reštaurácie, tisíce opustených vozidiel, zabudnutý tovar v regáloch, to všetko na dom tlačí. Všetko to šepká, čo na nich čaká.

Malorie vytiahne bundu zo šatníka v malej miestnosti oproti detskej izbe. Potom vyjde z miestnosti, zrejme naposledy.

„Mamička,“ povie Dievča, keď ju stretne na chodbe. „Potrebujeme bicyklové trúbky?“

Malorie sa zhlboka nadýchne.

„Nie,“ odvetí. „Budeme stále spolu. Celú cestu.“

Keď sa Dievča vráti do izby, Malorie si pomyslí, aké je to úbohé, že bicyklové trúbky sú najobľúbenejšou hračkou jej detí. Hrajú sa s nimi už roky. Jednostaj vytrubujú z obývačky. Húkanie kedysi Malorie liezlo na nervy. Ale nikdy im tie trúbky nevzala. Nikdy im ich neskryla. Malorie dokonca aj v počiatočných mukách a nervozite materstva pochopila, že v tomto svete je dobré všetko, čo deti rozveselí.

Aj keď s tými trúbkami strašili Victora.

Ako je Malorie za tým psom smutno! Keď začala sama vychovávať deti, predstavovala si, že raz sa vyplavia na rieku aj s Victorom, že borderská kólia bude sedieť vedľa nej v člne. Victor by ju varoval, keby sa neďaleko vyskytlo nejaké zviera. Možno by aj niečo dokázal odplasiť.

„Dobre,“ povie a jej pružné telo zastane na prahu detskej izby. „Stačilo. Ideme.“

Počas pokojných popoludní alebo búrlivých večerov im Malorie hovorievala, že raz príde tento deň. Áno, už im rozprávala o rieke. O plavbe. Dávala si záležať a nikdy nehovorila o „úteku“, lebo nezniesla predstavu, že by svoj každodenný život považovali za niečo, pred čím treba uniknúť. Radšej ich iba upozornila, že raz príde ráno, keď ich rýchlo zobudí a budú sa musieť pripraviť na odchod z domu. Navždy. Vedela, že vycítili jej neistotu, tak ako počuli liezť pavúka po skle zastretého okna. Celé roky stálo v kredenci vrečko s jedlom, až kým sa nepokazilo, a Malorie ho vždy vymieňala, bol to dôkaz, že ich raz naozaj môže zobudiť, ako im to sľúbila. Áno, pomyslela si, keď nervózne kontrolovala závesy, *jedlo v kredenci je súčasťou plánu.*

Nastal ten deň. Dnes ráno. V túto hodinu. *Hmla.*

Chlapec a Dievča urobia krok vpred a Malorie si pred nich kľakne. Skontroluje im šatky na očiach. Sú v poriadku. V tej

chvíli, keď pozrie z jednej tváričky na druhú, napokon naplno pochopí, že cesta sa začala.

„Počúvajte ma,“ povie im a chytí ich za bradu. „Dnes sa vypravíme člnom po rieke. Možno to bude dlhá plavba. Ale musíte ma na slovo poslúchať. Rozumiete?“

„Áno.“

„Áno.“

„Vonku je chladno. Máte deky. Máte na očiach šatky. Momentálne nič iné nepotrebuje. Rozumiete mi?“

„Áno.“

„Áno.“

„Za nijakých okolností si nesmiete dať dole šatku. Ak to urobíte, ublížim vám. Rozumiete?“

„Áno.“

„Áno.“

„Potrebujem vaše uši. Potrebujem, aby ste obidvaja čo najpozornejšie počúvali. Na rieke musíte počúvať aj to, čo je vo vode a v lese. Keď v lese začujete zviera, poviete mi to. Keď niečo začujete vo vode, poviete mi to. Rozumiete?“

„Áno.“

„Áno.“

„Nepýtajte sa ma na nič, čo nesúvisí s riekou. Ty budeš sedieť vpredu,“ povie a potľapká Chlapca. Potom potľapká Dievča. „A ty budeš vzadu. Keď nastúpime do člna, posadím vás tam. Ja budem v strede veslovať. Nechcem, aby ste sa v člne rozprávali o ničom, len o tom, čo začujete v lese. Alebo v rieke. Rozumiete?“

„Áno.“

„Áno.“

„Nezastavíme, aj keby sa dialo čokoľvek. Až v cieľi. Poviem vám, keď tam budeme. Keby ste boli hladní, najete sa z tohto vrečka.“

Malorie im vreckom prejde po chrbtoch malých rúk.

„Nezaspíte. Nesmiete zaspáť. Dnes budem vaše uši potrebovať ešte viac ako inokedy.“

„Vezmeme si mikrofóny?“ spýta sa Dievča.

„Nie.“

Malorie počas rozprávania pozerá raz na jednu, raz na druhú tvár so zaviazanými očami.

„Keď vyjdeme z tohto domu, chytíme sa za ruky a prejdeme po chodníku k studni. Pôjdeme cez čistinku v lese za naším domom. Chodník k rieke je zarastený. Možno vám občas budem musieť pustiť ruky. Vtedy sa ma držte za bundu alebo sa chyďte jeden druhého. Rozumiete?“

„Áno.“

„Áno.“

Majú v hlase strach?

„Počúvajte ma. Ideme tam, kde ešte nikto z vás nebol. Tak ďaleko od domu ste ešte neboli. Sú tam veci, ktoré vám môžu ublížiť, ktoré môžu ublížiť mamičke, ak ma dnes ráno nebudete poslúchať.“

Deti mlčia.

„Rozumiete?“

„Áno.“

„Áno.“

Malorie ich dobre vycvičila.

„Dobre,“ povie a jej hlas odhalí náznak hystérie. „Ideme. Ideme. Odchádzame.“

Pritisne si ich hlavy na čelo.

Potom ich vezme za ruku. Rýchlo prejdú cez dom. Malorie si v kuchyni rozochvene utrie slzy a vytiahne z vrecka svoju šatku na oči. Pevne si ju uviaže okolo hlavy a dlhých tmavých vlasov. Zastane s rukou na kľučke, za dverami je chodník, ktorým dnu nanosila nespočetné vedrá s vodou.

Chystá sa opustiť dom. Doľahne na ňu realita tejto chvíle.

Keď otvorí dvere, dnu zaveje chladný vzduch a Malorie urobí krok vpred. Vnútorňý zrak má zahmlený od hrôzy a možností, ktoré sú také strašidelné, že o nich pred deťmi nemôže hovoriť. Zakokce sa, takmer kričí.

„Chyťte sa ma za ruky. Obaja.“

Chlapec chytí Malorie za ľavú ruku. Dievča vloží drobné prsty do jej pravice.

So zaviazanými očami vyjdú z domu.

Studňu od nich delí dvadsať metrov. Na chodníku sú kvôli orientácii poukladané kúsky dreva, kedysi patrili k rámom rodinných portrétov. Obe deti sa nespočetnekrát dotkli dreva končekmi topánok. Malorie im raz povedala, že voda v studni je jediný liek, ktorý kedy budú potrebovať. Malorie vie, že deti vďaka tomu studňu rešpektovali. Nikdy sa nestažovali, keď z nej museli spolu s ňou nosiť vodu.

Pri studni je zem pod nohami hrboľatá. Pôsobí neprirodzene mäkko.

„Tamto je čistina,“ zvolá Malorie.

Opatrne ich vedie. Druhý chodník sa začína desať metrov od studne. Vstup na tento chodník je úzky a rozdeľuje les. K rieke je to odtiaľto sotva sto metrov. Malorie v lese na okamih pustí deťom ruky, aby mohla nahmatať medzeru.

„Držte sa ma za bundu!“

Hmatká po konároch a napokon nájde dámsky top, uviazaný na strome pri vstupe na chodník. Sama ho tam uviazala pred vyše tromi rokmi.

Chlapec ju chytí za vrečko a ona vycíti, že Dievča sa chytilo jeho. Malorie na nich počas chôdze volá, stále sa ich pýta, či sa navzájom držia. Do tváre ju švihnú tri konáre. Nevykrikuje.

O chvíľu dôjdu k značke, ktorú Malorie zapichla do zeme. Odštiepená noha kuchynskej stoličky v strede chodníka, aby sa o ňu potkla, aby ju spoznala.

Čln objavila pred štyrmi rokmi, uložený len o päť domov ďalej. Naposledy ho skontrolovala pred vyše mesiacom, ale verí, že tam stále je. Je však ťažké nepredstavovať si to najhoršie. Čo ak sa k nemu dostal niekto skôr? Nejaká iná žena, podobná jej, ktorá býva o päť domov ďalej opačným smerom a štyri roky každý deň zbiera odvahu ujsť. Žena, ktorá sa raz potkla na tom

istom šmykľavom brehu a pocítila ten istý spásonosný hrot – ostrý oceľový koniec člna.

Malorie na odretej tvári štípe vietor. Deti sa nestážujú.

Toto nie je detstvo, pomyslí si Malorie a vedie ich k rieke.

Potom to začuje. Skôr ako dôjde k prístavisku, začuje žblnkot, hojdanie člna na vode. Zastane, skontroluje deťom šatky na očiach, pritiahne ich. Zavedie deti na drevené dosky.

Áno, pomyslí si, *je stále tu*. Tak ako na ulici pred ich domom stále parkujú autá. Tak ako sú domy na ulici stále prázdne.

Mimo lesa a ďaleko od domu je chladno. Zvuk vody je strasidelný aj vzrušujúci. Klakne si na miesto, kde sa podľa nej nachádza čln, pustí deťom ruky a nahmatá jeho oceľový špic. Končekmi prstov najprv nájde lano, ktoré ho drží.

„Chlapec,“ povie a pritiahne k prístavisku ľadovo studený koniec člna. „Dopredu. Nasadni dopredu.“ Pomôže mu. Keď pevne sedí, vezme mu tvár do dlaní a zopakuje: „Počúvaj. Pod vodou. Počúvaj.“

Dievčaťu káže zostať na prístavisku, potom poslepiacky odviaže lano a opatrne nastúpi k strednej sedačke. Napoly stojac pomôže malej vyjsť na palubu. Čln sa raz prudko zakníše a Malorie prisilno stisne Dievčaťu ruku. Dievča nevykrične.

Na dne člna sú listy, konáre a voda. Malorie v nich hľadá veslá, ktoré uložila na pravú polovicu člna. Veslá sú studené. Vlhké. Páchnu plesňou. Nasadí ich do oceľových očíek. Pôsobia mocne, pevne, keď sa jedným záberom odrazí od prístaviska. A potom...

Sú na rieke.

Voda je pokojná. Počuť však zvuky. Pohyb v lese.

Malorie si spomenie na hmlu. Dúfa, že utajila ich útek.

Lenže hmla sa raz zdvihne.

„Deti,“ ozve sa Malorie zadychčane, „počúvajte.“

Napokon, po štyroch rokoch čakania, výcviku a zbierania odvahy na odchod, vesluje preč od prístaviska, od brehu a od domu, ktorý ju aj deti ochraňoval akoby celý život.



Dva

Je deväť mesiacov pred narodením oboch detí. Malorie býva so sestrou Shannon v skromnom podnájme, ktorý nezariaďovala ani jedna z nich. Nastáhovali sa sem pred tromi týždňami aj napriek obavám priateľov. Malorie a Shannon sú obľúbené a inteligentné ženy, ale keď sa ocitnú spolu, strácajú duševnú rovnováhu, ako sa ukázalo aj v deň, keď dnu nosili škatule.

„Myslela som, že bude logickejšie, ak si väčšiu izbu vezmem ja,“ vyhlásila Shannon, keď zastala na poschodí. „Lebo mám väčší bielizník.“

„Ale choď,“ odsekla Malorie s prepravkou plnou neprečítaných kníh. „V tej izbe je lepšie okno.“

Sestry to dlho rozoberali, no dávali si pozor, aby hneď v prvé spoločné popoludnie neprepukla hádka, čo by bol pre priateľov a príbuzných dôkaz, že mali pravdu. Malorie napokon pristala na hod mincou. Ten dopadol v prospech Shannon, a Malorie je dodnes presvedčená, že to nebola náhoda.

Ale dnes Malorie nemyslí na tie maličkosti, ktorými jej sestra lezie na nervy. Neupratuje po Shannon, nezatvára dvere na skrinkách, nesleduje stopu jej svetrov a ponožiek pohádzaných na chodbách. Nevzdychá a pasívne nekrúti hlavou pri zapínaní umývačky alebo odsúvaní jednej z mnohých Shannoniných nevybalených škatúl zo stredu obývačky, kde im obom zava-

dzia. Nie, tentoraz stojí pred zrkadlom v kúpeľni na prízemí, je nahá a obzerá si brucho.

Aj predtým ti už vynechala menštruácia, hovorí si. Nie je to však ktovieaká útecha, lebo už niekoľko týždňov ju trápi nervozita. Vie, že si s Henrym Martinom mali dávať pozor.

Čierne vlasy jej padajú na plecía. Kútiky sa jej zvláštne, zachmúrene krivia nadol. Položí si dlane na ploché brucho a pomaly pokýva hlavou. Môže si nahovárať, čo chce, jednoducho sa cíti tehotná.

„Malorie!“ zakričí z obývačky Shannon. „Čo tam toľko robíš?“

Malorie neodpovie. Obráti sa bokom a nakloní hlavu. Modré oči vyzerajú v slabom svetle sivé. Položí dľaň na ružové linoлеum pri umývadle a prehne chrbát. Sťahuje brucho, akoby to mohlo dokázať, že v ňom nie je žiadny malý život.

„Malorie!“ znovu zakričí Shannon. „V telke zase dávajú reportáž! Na Aljaške sa niečo stalo.“

Malorie sestru počuje, ale teraz jej to, čo sa deje vo svete, nepripadá dôležité.

Internet pred pár dňami zaplavilo to, čo dnes ľudia nazývajú „Ruská správa“. Muž, čo sa viezol v kabíne nákladného auta po zasneženej ceste neďaleko Petrohradu, požiadal svojho kamaráta, ktorý šoféroval, aby zastavil. Potom ho napadol, nechťami mu zoškriabal pery. Vzápätí v snehu zabil aj sám seba, použil na to cirkulárku, ktorú zložil z korby. Príšerný príbeh, ale Malorie jeho rozšírenie pripisuje len tomu zdanlivo nezmyselnému spôsobu, ktorým internet preslával rôzne náhodné udalosti. No potom sa objavil druhý príbeh. Podobné okolnosti. Tentoraz v Jakutsku, asi dvetisíc kilometrov na východ od Petrohradu. Matka, podľa všetkých výpovedí „psychicky stabilná“, zahrabala zaživa deti v záhrade rodinného domu a potom spáchala samovraždu, podrezala sa ostrými okrajmi rozbitých tanierov. A vyskočil tretí príbeh, z ruského Omska, takmer tisícristo kilometrov juhovýchodne od Petrohradu, a čoskoro sa

stal jednou z najdiskutovanejších tém na stránkach sociálnych sietí. Tentoraz to bolo video. Malorie sa dívala, kým mohla, na muža so sekerou, s bradou červenou od krvi, ako útočí na neviditeľného kameramana. Napokon ho zabil. Ale tú časť už Malorie nevidela. K téme si radšej nič viac nevyhľadávala. Zato Shannon, odjakživa s väčším zmyslom pre dramatizovanie, jej dôsledne prinášala desivé novinky.

„Aljaška!“ zopakuje Shannon za zatvorenými dverami. „To je v Amerike, Malorie!“

Shannonine plavé vlasy prezrádzajú fínske korene ich matky. Malorie sa ponáša skôr na otca: má výrazné, hlboko posadené oči a hladkú svetlú pokožku. Vyrástli na Hornom polostrove štátu Michigan a obidve snívali, že sa odsťahujú na juh, k Detroitu; predstavovali si, že ich tam čaká kopec večierkov, koncertov, pracovných príležitostí a mužov.

Posledná položka z tohto zoznamu Malorie nevychádzala, kým sa nezoznámila s Henrym Martinom.

„Doriti!“ skríkne Shannon. „Niečo sa možno vyskytlo aj v Kanade. Uf, Malorie, toto je vážne. Čo tam stváraš?“

Malorie pustí kohútik a pod chladnou vodou si osvieži prsty. Ovlaží si aj tvár. Pri pohľade do zrkadla si spomenie na rodičov, tí sú stále na Hornom polostrove. O Henrym Martinovi nikdy nepočuli. Ani ona s ním od tej ich jedinej noci nehovorila. A aha, podľa všetkého je s ním spojená naveky.

Dvere na kúpeľni sa z ničoho nič otvoria; Malorie siaha po uteráku.

„Bože, Shannon!“

„Počula si ma, Malorie? Hovorí sa o tom všade. Vraj sa to stáva, keď človek niečo uvidí. No nie je to čudné? Práve som na CNN počula, že to jediné majú všetky prípady spoločné. Obete údajne niečo uvideli, potom napadli iných ľudí a nakoniec spáchali samovraždu. No verila by si tomu? Čo? Verila?“

Malorie sa pomaly obráti k sestre. Na tvári sa jej nezračí vôbec nič.

„Hej, Malorie, je ti niečo? Nevyzeráš najlepšie.“

Malorie premôžu slzy. Zahryzne si do spodnej pery. Uterák síce zvesila, ale ešte sa nezahalila. Stále stojí pred zrkadlom, akoby si obzerala nahé brucho. Shannon si to všimne.

„No doriti,“ hlesne Shannon. „Bojíš sa, že si...“

Malorie už prikyvuje. Sestry sa v ružovej kúpeľni vrhnú jedna k druhej a Shannon objíme Malorie, hladká ju po čiernych vlasoch, tíši ju.

„To nič,“ vraví. „Nerobme paniku. Poďme kúpiť tehotenský test. Tak sa to rieši. Okej? Netráp sa. Stavím sa s tebou, že zo žien, ktoré si test kúpia, vyše polovica napokon vôbec nie je tehotná.“

Malorie neodpovie. Len zhlboka vzdychne.

„Okej,“ povie Shannon. „Tak poďme.“

Ako ďaleko siaha ľudský sluch?

Veslovanie so zaviazanými očami je ešte ťažšie, ako si Malorie predstavovala. Čln už veľakrát narazil do brehu a na niekoľko minút sa zasekol. V tej chvíli ju zaplavili predstavy neviditeľných rúk, ktoré sa načahujú za šatkou, čo deťom zakrýva oči. Prsty sa dvíhajú z vody, z bahna, kde sa rieka stretáva so zemou. Deti nekričali, nemrňali. Na to sú príliš trpezlivé.

Ale ako ďaleko siaha ľudský sluch?

Chlapec pomohol uvoľniť čln, vstal, zatlačil na kmeň obrastený machom, a Malorie teraz znovu vesluje. Napriek počiatočným prekážkam cíti, že postupujú. Dodáva jej to silu. Vyšlo slnko a na stromoch spievajú vtáky. V hustom poraste lesa, ktorý ich obklopuje, sa túlajú zvieratá. Z vody vyskakujú ryby a ich šplechot Malorie brnká na nervy. Všetko to počuť. Nič z toho nevidieť.

Deti od narodenia cvičila, aby rozumeli zvukom lesa. Keď boli bábätká, Malorie im zaviazala oči tričkom a odniesla ich na kraj lesa. A tam, aj keď vedela, že ešte nechápu, čo im hovorí, im opisovala zvuky lesa.

Šuchot lístia, hovorila. *Malé zviera, napríklad králik*. Vždy si uvedomovala, že to mohlo byť niečo oveľa horšie. Dokonca horšie ako medveď. Počas tých dní a počas dní, ktoré nasle-